

1

Hodinku mezi dvanáctou a jednou jsem měl v práci rád. Ne proto, že je oběd a konečně se od rána najím. Ale proto, že jsou všichni pryč, nikdo neběhá sem tam a nemlátí dveřmi, obvykle ani nepípají, nezvoní a nehrají telefony.

Dáša se zvolna vynořila ze dveří své kanceláře, přišla k mému stolu a posadila se na roh. Posadila se není to správné slovo. Ona se jakoby opřela. Zvedl jsem oči a všiml si, že pod lehce průsvitnou pruhoanou blůzou má bílou podprsenku, a přestože není tlustá, ramínka jí vězí mírně zakousnutá do kůže.

„Toník dneska nemá hlad? Nevzal tě na oběd?“ rýpl jsem si.

„Dneska obědvá někde mimo,“ mávla rukou.

„Tak copak bys chtěla, Dášenko?“

„No tebe přece, Alešku,“ odpověděla koketně.

„Ale mě přece máš, víš, že jsem jen tvůj,“ pronesl jsem ve stejném duchu. Čímž bych předpokládal, že jiskřivá konverzace byla vyčerpána a půjde si po svých.

„Škoda že nejsem mladší,“ pokračovala něžně a nalakovaným dlouhým nehtem kroužila po stole.

„Vždyť jsi mladá,“ opáčil jsem pohotově o deset let starší ženě.

„Já tě opravdu chci,“ zaznělo její neúprosné oznámení.

„Nedělám si srandu.“

To mě poněkud polekalo a snažil jsem se zapnout mozek. Tady už nepůjde o nějaké vtípkování. Nepustila mě však ke slovu. „Víš, proč bys byl se mnou šťastnej? Nechala bych ti volnost, o kterou nechceš přijít. Já jsem totiž taky taková.“

Cítil jsem trochu paniku, ale zároveň mi bylo do smíchu

z té představy, já a Dáša. „Jak to myslíš?“ zeptal jsem se a cuklo mi v levém koutku úst.

„Normálně. Když se do sebe dva zamilují a začnou spolu chodit, dobrovolně se svobody vzdávají. Zanedbávají kamarády, zájmy, navzájem si diktují, co mají dělat, omezují se, žárlí na sebe, chtějí se vlastnit a říkají tomu láska. Ale ty jsi jiná a já taky. Já bych ti nechala svobodu,“ oznámila tónem, jako by právě udělala něco záslužného. Přemýšlel jsem, jak k těmto závěrům došla a proč mi tohle vlastně říká zrovna teď, když spolu už rok děláme v jedné firmě. Nic proti Dáše s medovými vlasy, je to hezká holka, i když starší než já. Ale představa, že bych s ní něco měl, je stejná, jako líbat ségru. (Kdybych teda nějakou měl.) Že by někdy vyslechla můj telefonický rozhovor s Pavlínou, kdy jsem jí po tisíci vysvětloval, proč chci žít sám? „To je od tebe hezký, že bys mi nechala svobodu, Dášenko. To jsem fakt rád, moc děkuju,“ odpověděl jsem z legrace a doufal, že to Dáša pochopí a že se jí tím nějak citově nedotknu.

„Nedělej si ze mě švandu,“ třepla mě dlouhými prsty po hlavě. „Já mluvím vážně. Hodíme se k sobě. Chceš zůstat svůj, stejně jako já, ale zároveň nejsi tak postižená jako Michal.“ Na slovo „postižená“ dala zvláštní opovržlivý důraz a doprovodila ho úšklebkem v podobě ohrnutého pečlivě nalíčeného rtu. „Nepotřebuješ stádo milenek jako on, máš tu svou holku, která ti dřív nebo později stejně volnost sebere.“ Pak se naklonila, přitáhla si moji hlavu blíž a naše obličej se zastavily jen pár centimetrů od sebe. Neudržel jsem se a málem jí smíchy vyprskl do obličej. Nemohl jsem uvěřit, že už nejde jen o vtipkování a flirt. „Dášenko, se mnou bys nevydržela. A vůbec, vždyť o mně vlastně vůbec nic nevíš.“

„To, co potřebuju, vím,“ zašeptala a zajela mi prsty do vlasů. Vyrasila na mně husí kůže, jako by mi na záda někdo vypustil hejno mravenců. Myslela to vážně. Bože můj, co si po-

čnu? Doufal jsem, že nepostřehla paniku v mých očích. Kdyby nic jiného, jejím veřejným tajným milencem byl Tony, náš šéf. A já rozhodně nepotřeboval zbytečné problémy. Jenže zároveň jsem tušil, že ještě větší potíže nastanou, pokud ji nešetrně odmítnu a ona se urazí. Tak co teď? „Máš přece Tonyho,“ zamručel jsem chabě a snažil se, aby můj hlas neznel příliš ustrašeně.

„Ano, ale je ženatej. Nebaví mě se pořád schovávat. A mít tebe by nebylo špatný,“ šeptala dál. Cítil jsem její dech. Rozeznal jsem kávu, nikotin a jakýsi lehký odér něčeho sladkého, zřejmě vůni rtěnky. Nevydržel jsem napětí, usmál jsem se a omluvně ji pohladil po ruce, kterou mne stále pevněji svírala na zátylku. Otočil jsem hlavu, abych se jemně vykroutil. Začínal jsem na ni mít vztek, že mě zahrnala do úzkých, a já se přitom ještě musím snažit být taktní. Stiskla mě však pevněji a přilepila svoje ústa na ty moje ztuhlá a sevřená. Cítil jsem, jak se její měkké rty snaží dostat mezi ty moje, její nos mě hebce šimral na tváři a díval jsem se na její narůžovělou šiji. Vnímал jsem, jak si div nelehá na stůl, aby si udělala pohodlí, a odolal jsem pokušení zkusit měkkost kulatého obsahu její podprsenky.

„He-ehm, ehm,“ ozvalo se ode dveří a Dáša se nikterak překotně odlepila a přestala mi cuchat vlasy. Zato moje srdce zralé na infarkt málem proskočilo hrudníkem. Tony. Dáša ležérně zvedla půlky ze stolu a došla k Tonymu, který stál u zdi a nevěřícně vrtěl hlavou. Zadýchaně jsem se sehnul ke své aktovce, slepě jsem zatápal po kapesníku, vysmrkal jsem se a nenápadně přitom setřel Dášinu rtěnku z obličeje. Pak jsem se narovnal, bezelstně jsem zvedl oči k šéfovi a v duchu jsem rozmýšlel přijatelné vysvětlení svého nepřírozeně blízkého pohledu do tváře jeho milenky. Dáša však byla rychlejší. „Tony, prosím tě nemáš kapku alkoholu? To je nechutný. Aleš měl u nosu tak hnusný pupínek, že jsem se na něj už nemohla dí-

vat, tak jsem ho vymáčkla. Chtělo by to vydezinfikovat,“ doporučila suverénně. Pak se na mě otočila s výrazem, jako bych byl retardované dítě. „Ukaž, nemáš to moc červený? Nekrvácí ti to?“

„Ne,“ hlesl jsem, a to bylo taky jediné slovo, na které jsem se v danou chvíli zmohl. Hnusný pupínek. To ji nenapadlo něco lepšího? Opřel jsem tvář do dlaní a vzdychl. Mám já tohle zapotřebí? Jak dlouho tam Tony stál? Viděl něco? Slyšel něco? A jak si to asi vyložil?

„Jo, tak pupínek,“ pokýval Tony hlavou. „Měl by ses uče-
sat, Aleši, nějak sis rozčuchal vlasy,“ pronesl významně skoro pětáctyřicátník Tony, nakrátko ostříhaný brunet s vysokými kouty a pronikavýma černýma očima. Do kanceláře vešel Michal s Romanem. „Koukám, že po obědě panuje veselá nálada,“ konstatoval Michal ironicky.

„Jistě,“ odsekl Tony. „Pauza na oběd skončila před deseti minutami,“ upozornil a nahlédl do vedlejší kanceláře, jestli i tam jsou všichni na svých místech.

Michal se zasunul k počítači. Pak se na mě potutelně usmál, jako kdyby tušil, co se před chvílí odehrálo. Pohládl svůj pečlivě nagelovaný účes a přihnul si vody z plastové lahve. Dáša odkráčela do přijímací a recepční kanceláře, která sousedila s Tonyho. Cestou ho smířlivě pohládila po ruce.